

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

Különszám

1997.KARÁCSONY

Dicsőség! Békesség!

Békés, áldott Karácsonyt kívánni kemény körülmények között idillikus versidézettel - nem tartom stílszerűnek.

Örvendjünk hát a tényeknek!

A végtelenül gazdag Isten, Akinek tényleg mindene megvan - vállalja a hajléktalan sorsot értünk. Nemzeti érzésében földig tiport népének - a szeretet mindent legyőző szabadságát hozta, tanította saját életével. Bosszútól fortyogó környezetének - a megtérés lelki örömét kínálta. A farizeusi göggel - az újszülött törékenységének szeretetreméltóságát állította szembe. Már Karácsony éjjelén példájával hirdeti, hogy „aki Istent szereti, annak minden javára válik”. Nincs a világnak olyan mélységű bugyra, ahová utánunk ne jöjjön! Ennyire szeret minket „emberszerető Istenünk”!

Nos, mégis költeménybe - énekbe toroklik karácsonyi köszöntőm:

„Glória szálljon a Mennybe fel, s jöjjön a földre a béke, és az emberi szívbe a jóakarát! Amen! Amen!”

Minden kedves jó Hívőnknek ezt kívánom szívből

János atya

Teréz anya imája

**Jézus,
örömmel jöjj hozzánk
mint Igazság,
hogy hirdessünk
mint Élet,
hogy éljünk
mint Világosság,
hogy világítsunk általad
mint Szeretet,
hogy szeressünk
mint Öröm,
hogy továbbadjunk
mint Béke,
hogy terjesszünk
Amen**

Engedjétek magatokhoz a Kisdedet!

Sülöfélben lévő mézeskalács illata, kicsit mindenki jobb, ajándék a nehézsorsúaknak, sebesen cikázó angylaszánkó a sötétben, leges-legünnepelőbb ruha, jászol Kisjézussal (nincs paplanja), barika, apám idegtépően hosszú ideig pizmog a nyakendőkötéssel, felszabadító csengettyűszó, csillagszóró, ajándékozás, örömmámor, nagy-készítette házi szaloncukor, éjfél mise kinyílt lélekkel és ólomnehéz szempillákkal. Egyszóval: Karácsony. Sokan és sokféleképpen próbálták megfejteni a titkot: mi teszi ennyire széppé és bensőségesse. Most rajtam a sor.

Talán nem mindenki tudja, honnan is származik az adventi hajnali misek „roraté” elnevezése. Latin szó, jelentése: harmatozzatok. Azt már sokkal többen tudják, miféle áldott harmatozásról van itt szó, hiszen advent idején gyakran fohászkodtunk a Kisded eljövételéért e közismert, másfél-százados egyházi éneket imádkozva:

„Harmatozzatok, égi magasok!

Téged vár epedve a halandók lelke,
Jöjj el édes Üdvözítőnk!”

Nemrég esti gyertyagyújtáskor magam is bekapcsolódhattam egy hétgyermekes nagycsalád Kisjézust hívó énekébe, hálaadó imájába. Aprók, nagyobbak és legnagyobbak belülről elcsendesedve, tiszta áhítattal vették körül az adventi koszorú libbenő fényű gyertyáit. Nekem úgy tetszett, az egybefonódó gyermekhangokból egy imakoszorú formálódott. Megcírógatta az éneklők arcát, körül táncolta a gyertyákat, majd kisurrant a meny-

nyezeten vibráló árnyékok között, hogy csatlakozzon az imádkozó családok koszorúiból font hatalmas füzérhez. Egyszerre piciny lángocskákat fedeztem fel az opálosan fénylő gyermekszemekben. Mi más tudna ilyen varázslatosan tükrözni, mint az égi magasok harmatcseppjei? Igaz, a kicsiknek protekciójuk van, Jézus maga mondta: „Hagyjátok csak a gyermekeket, ne akadályozzátok meg őket, hadd jöjjenek hozzám, hisz ilyeneké a mennyek országa!” (Mt 19, 13-14)

Alighogy ez a gondolat felidéződik bennem, mint meglevenedett illusztráció, kis gyermektest huppan az ölembe. 12 kg szeretet, nagyon szemrevaló kislányka-külsőbe burkolva. Anyjánál kezdte a szeretetkört, nála is végzi majd, de mindenkinek jut néhány perc kisugárzás abból, amire - pontosabban AKIRE - legjobban vágyunk. Mert biztosan érzem, tudom,

hogy ez a szeretet-kicsordulás tőle származik, az embertestet öltött Szeretettől, aki letörli a könnyeket és mindig teletölti a pusztaságot, akinek eljövételét ezért túlradó örömmel tudják megünnepelni Karácsonykor a hívó családok.

Valóban ilyen egyszerű volna? Igen! Hiszen az édes Üdvözítő megszületett, köztünk van a világ végezetéig. Ma is, holnap is szomjazza, hogy szeretetével betöltse és az Atya felé fordítsa a gyermeki szíveket. Testvéreim, nézzétek a kicsinyeket és engedjétek magatokhoz a Kisdedet!

Kancz János

Boldog Apor Vilmos: TE VAGY AZ ELJÖVENDŐ, VAGY MÁST VÁRJUNK?

Messiást váró világban élünk. Mert önbizalmat veszítve válságban vergődik ismét az emberiség. Válságban a politika, a közgazdaság, a tudomány, a művészet, a társadalom, a család. Békétlenség, nyugtalanság, elégedetlenség, forrongás mindenütt. A problémák szövevényes sokaságában vergődik minden nemzet, minden állam, minden egyes ember. Érthetetlen ellentmondások, kapkodások, próbálkozások csak fokozzák a bizonytalanságot. Százeken éheznek, mégis milliókat érő élelmiszereket elpusztítanak a jobb árak érdekében. Munkanélküliek hekatombái követelik a keresetet, a gépesítés mégis további ezreket szorít ki a munkahelyekről... Közben felnő az ifjú nemzedék, mely tanul, olvas, sportol, treníroz és minél inkább duzzad erőben és önértékben, annál nagyobb keserűséggel látja, hogy nem nyílik alkalma az érvényesülésre, az elhelyezkedésre. Mennyi erő feszül, izzik, mennyi robbanó energia gyűlik, látatömeg formak a repedező felszín alatt.

Csoda-e, hogy Messiást vár a világ? Egy eljövendő után áhítozik sok millió ember, az eljövendő után, aki rendet teremt a zűrzavarban, aki csendet parancsol a tomboló viharban, aki szétoszlatja a tornyosuló, sötét viharfelhőket, aki békét, kenyeret, munkát, keresetet, jólétet szerez és biztos utat mutat a jövő felé. Sóvárogva tekintenek tehát a fel-felbukkanó vezéregyéniségek felé: „Te vagy-e az eljövendő?”-így kérdik. Készek volnának lemondani minden egyéni érvényesülésről, minden közszabadságról, csak szabaddítsa ki őket a válságos helyzetből, csak adjon enni, adjon jászlat, melybe beleporcióznák kinek-kinek a kellő kalória- és vitaminmennyiséget a puszta élethez. Beállna a sok millió elégedetlen jelleg nélküli szürke számnak a kollektív tömegbe, beállna srófnak egy rideg, lélek nélküli államgépezetbe, beállna egynek az uniformizált, glédába állított, ütemre masírozó embernyájba: csak jönné az eljövendő, aki ilyen áron kivezesse a bajba sodródott

társadalmat a jelen sötétjéből. Ezerfele néznek és elfelejtik, amit közel két évezreddel ezelőtt mondott valaki: „Az Isten országa köztetek van.”

Hagyjuk a Messiáskeresést, nincs rá szükségünk, itt van közöttünk; a betlehemi jászol homályából az ő fénye, mint reménység, sugárzik felénk. Térjünk be hozzá. A pásztorok egyszerűségében és a napkeleti bölcsek tudományával hódoljunk neki és az angyalok karával zengjünk dicsőítő éneket neki. És legyen tetté a dal. Álljunk be a „Békefejedelem” vezérsége alá és fogadjuk el törvényét. Mert az ő igája édes és az ő terhe könnyű és aki őt követi, békességet lel szívében. A krisztusi béke pedig nemcsak túlvilági boldogságot hoz, de ezt a földi életet is szebbé, boldogabbá teszi, mert igazságot, több megértést, tehát több kenyeret és több mosolyt hoz e világra, erre a gyászos, szomorú, beteg magyar jelenre pedig a jobb jövő kilátását.

1937. december 25.

János atyának születés- és névnapja alkalmából sok boldogságot kívánunk a Szentírás szavaival:
„Boldog ember, aki féli az Urat, akinek öröme telik törvényében.” (Zsolt 112,1)

Néha olyanok vagyunk, mint a pásztorok

- Néha olyanok vagyunk, mint a pásztorok, akik nem távoli csillagok felé kapnak, hanem szeretik és elfogadják, ami közel jön hozzájuk.*
- Néha olyanok vagyunk, mint a betlehemi fogadósok, kíméletlenek, merevek, kemények, kényelmesebbek annál, hogysem zavartassuk magunkat és megváltozzunk.*
- Néha olyanok vagyunk, mint a bölcsek, készek rá, hogy új utakra merészkedjünk, hogy a lényegest keressük egy életen át.*
- Néha olyanok vagyunk, mint az irástudók, rendeletek és kész vélemények rabjai, betűké, melyek sérthetnek és életet ronthatnak.*
- Néha olyanok vagyunk, mint az angyalok, finom hallással a gyöngéd, óvatos, törekeny dolgokra a mindennapi életben, akár az éjszaka közepén is.*
- Néha olyanok vagyunk, mint Heródes, aki hatalomvágyból és zendüléstől féltében embereket elnyom és elpusztít.*
- Néha olyanok vagyunk, mint Mária és József, a szenvedés dacára teli bizalommal, reménnyel és szeretettel, Isten működésére nyitottan.*

Grácból érkezett, fordította Sz. J.

A karácsony utáni első vasárnapon (idén december 28-án) a Szent Családot ünnepeljük. Ebből az alkalmából idézünk a IV. katolikus családkonferencia (Dobogókő 1997. okt. 9-12.) által megfogalmazott nyilatkozatból:

A család

alapja a házasság, a nő és a férfi életre szóló, biztonságot adó szeretetközössége. ...célja egymás boldogítása, a gyermekek bátor elfogadása és szeretetben való fölnevelése. Társadalmunkban a legsúlyosabb gond a családok veszélyeztetettsége. Valljuk, hogy a kiút a tiszta szerelemhez való visszatérés, a halálíg tartó hűség... ez az igazi önmegvalósítás, a valódi boldogság. Mivel a család a társadalom alapsejtje, minden segítséget és támogatottságot megérdemel. Szükséges, hogy az édesanyák otthoni odaadó munkája kapjon kellő megbecsülést, anyagi elismerést. ...elengedhetetlen, hogy családbarát adótörvény születessen. A gazdaság van az emberért, a családjért, nem fordítva.

